

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Svk/44/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1021200596
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:1021200596.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: H. T. T., U.. XX.XX.XXXX, R. T. XXXX, XXX XX T., právne zastúpená advokátskou kanceláriou Weis & Partners s. r. o., so sídlom Ivánska cesta 30/B, 821 04 Bratislava, proti žalovanému: 1/ vláda Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 1, 811 06 Bratislava, 2/ Úrad verejného zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Trnavská cesta č. 52, 826 45 Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti: I. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 215 zo dňa 26.04.2021 uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 160/2021 Z. z., II. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 225 zo dňa 28.04.2021 uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 163/2021 Z. z., III. uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 229 zo dňa 28.04.2021 uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 164/2021 Z. z., IV. vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 39 zo dňa 10.12.2020 uverejnenej v čiastke 23/2020 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 30, V. ustanovenia § 1 až 4 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 97 zo dňa 03.03.2021 uverejnenej v čiastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, VI. ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 175 zo dňa 15.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, VII. ustanovenia § 1 až 8 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 195 zo dňa 23.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, VIII. ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 197 zo dňa 28.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, IX. ustanovenia § 1 až 6 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 199 zo dňa 29.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/81/2021-492 zo dňa 24.02.2022, takto

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej ako „správny súd“, resp. „krajský súd“) uznesením č. k. 6S/81/2021-492 zo dňa 24.02.2022 (ďalej ako „napadnuté uznesenie“) odmietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 215 zo dňa 26.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 160/2021 Z. z., uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 225 zo dňa 28.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 163/2021 Z. z., uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 229 zo dňa 28.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 164/2021 Z. z. (ďalej tiež len „uznesenia vlády SR“), vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR č. 39 zo dňa 10.12.2020 uverejnená v čiastke 23/2020 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 30, ustanovenia § 1 až 4 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva SR č. 97 zo dňa 03.03.2021 uverejnenej v čiastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 175 zo dňa 15.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, ustanovenia § 1

až 8 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 195 zo dňa 23.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 197 zo dňa 28.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, ustanovenia § 1 až 6 vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. 199 zo dňa 29.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31 (ďalej tiež len „vyhlášky ÚVZ SR“).

2. Napadnutým uznesením vlády Slovenskej republiky č. 215 zo dňa 26.04.2021 uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 160/2021 Z. z. dňa 26.04.2021, žalovaný 1/ schválil pod A.1. návrh na opakované predĺženie času trvania núdzového stavu podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len zákon č. 227/2002 Z. z., resp. zákon o bezpečnosti štátu), vyhláseného uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020 a na prijatie opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; predĺžil pod B.1. opakovane podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na obdobie 30 dní s účinnosťou od 29. apríla 2021 na postihnutom území Slovenskej republiky, ktorým je územie celej Slovenskej republiky, núdzový stav, vyhlásený uznesením vlády SR č. 587 z 30. septembra 2020, ktorý bol vyhlásený z dôvodu ohrozenia života a zdravia osôb v príčinnej súvislosti so vznikom pandémie; obmedzil pod C.1. s účinnosťou od 29. apríla 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov na území Slovenskej republiky slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 29. apríla 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu, teda uplynutím 28. mája 2021, s určením výnimiek.

3. Napadnutým uznesením vlády SR č. 225 zo dňa 28.04.2021 uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 163/2021 Z. z. dňa 28.04.2021, žalovaný 1/ schválil pod A.1. v súlade s Alert systémom pre monitorovanie vývoja epidémie a prijímanie protiepidemických opatrení v závislosti od intenzity šírenia SARS-CoV-2 (Covid-19) (ďalej len COVID AUTOMAT) s účinnosťou od 3. mája 2021 rozdelenie okresov podľa aktuálnej rizikovosti s ohľadom na šírenie ochorenia COVID-19.

4. Napadnutým uznesením vlády SR č. 229 zo dňa 28.04.2021 uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 164/2021 Z. z. dňa 28.04.2021, žalovaný 1/ schválil pod A.1. návrh na aktualizáciu opatrení podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov; obmedzil pod B.1. s účinnosťou od 3. mája 2021, ak nie je ďalej uvedené inak, podľa čl. 5 ods. 4 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov v územných obvodoch okresov v III. stupni varovania podľa COVID AUTOMAT-u slobodu pohybu a pobytu zákazom vychádzania od 3. mája 2021 v čase od 05.00 hod. do 01.00 hod. nasledujúceho dňa, do odvolania, najneskôr však do konca núdzového stavu, teda uplynutím 28. mája 2021, s určením výnimiek.

5. Napadnutou vyhláškou Úradu verejného zdravotníctva SR č. 39 zo dňa 10.12.2020 uverejnenou v čiastke 23/2020 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 30, dňa 10.12.2021, žalovaný 2/ nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k preukazovaniu sa negatívnym výsledkom testu na ochorenie COVID-19 pred vstupom do priestorov škôl.

6. Ustanovením § 1 až 4 napadnutej vyhlášky ÚVZ SR č. 97 zo dňa 03.03.2021 uverejnenej v čiastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31, vrátane jej prílohy, dňa 03.03.2021, žalovaný 2/ nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k izolácii osôb pozitívnych na ochorenie COVID-19 a karanténe osôb, ktoré prišli do úzkeho kontaktu s osobou pozitívnou na ochorenie COVID-19.

7. Napadnutou vyhláškou ÚVZ SR č. 175 zo dňa 15.04.2021 uverejnenou vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 15.04.2021, žalovaný 2/ nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

8. Napadnutou vyhláškou ÚVZ SR č. 195 zo dňa 23.04.2021 uverejnenou vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 23.04.2021, žalovaný 2/ nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia ku karanténnym povinnostiam osôb po vstupe na územie Slovenskej republiky.

9. Napadnutou vyhláškou ÚVZ SR č. 197 zo dňa 28.04.2021 uverejnenou vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 28.04.2021, žalovaný 2/ nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k režimu vstupu osôb do priestorov prevádzok a priestorov zamestnávateľa.

10. Napadnutou vyhláškou ÚVZ SR č. 199 zo dňa 29.04.2021 uverejnenou vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31, dňa 29.04.2021, žalovaný 2/ nariadil opatrenia pri ohrození verejného zdravia k obmedzeniam prevádzok a hromadných podujatí.

11. Krajský súd v Bratislave primárne skúmal splnenie zákonných procesných podmienok na konanie a rozhodovanie vo veci súdneho prieskumu napadnutých uznesení vlády SR a napadnutých vyhlášok ÚVZ SR.

12. Správny súd poukázal na ust. § 7 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), ktoré negatívne vymedzuje právomoc správnych súdov, teda ustanovuje, čo správne súdy nepreskúmajú. Tento výpočet je demonštratívny, nie úplný. Charakteristickým znakom normatívnych právnych aktov je ich všeobecná záväznosť, ktorá sa vzťahuje na neurčitý počet adresátov s tým, že tieto akty sú výsledkom tzv. tvorby práva. Normatívny právny akt je možné definovať ako akt normotvornej činnosti subjektu, majúceho legislatívnu právomoc. Ide o výsledok realizovanej legislatívnej právomoci. Medzi subjekty s legislatívnou právomocou je v zmysle právnych predpisov možné zaradiť Národnú radu SR, vládu ako celok, ministerstvá, resp. aj iný správny orgán alebo zastupiteľstvo územného samosprávneho celku (t. j. obce či samosprávneho kraja). Individuálne správne akty predstavujú produkt orgánov verejnej správy pri aplikácii práva v individuálnych administratívnych veciach, ide pritom o širokú oblasť právnych vzťahov.

13. Správny súd uviedol, že na rozdiel od normatívnych právnych aktov, individuálny správny akt (po nadobudnutí právoplatnosti) vytvára hmotné právo medzi účastníkmi konkrétneho administratívneho konania a záväzne upravuje ich právne pomery, teda nemá všeobecnú záväznosť. Na uvedené nadväzuje aj právna úprava vymedzená v ust. § 32 ods. 3 SSP, v zmysle ktorej účastníkmi správneho súdneho konania sú aj tí, ktorí boli účastníkmi administratívneho konania. Z tohto aspektu žalobca opomenul jednu dôležitú skutočnosť (pokiaľ žalobou napadnuté rozhodnutie považuje za spôsobilé prieskumu v správnom súdnictve) a to označiť všetkých účastníkov daného konania, teda všetkých účastníkov, ktorým bolo napadnuté rozhodnutie adresované, aby tak mohli naplniť svoje ústavou garantované práva účastníka súdneho konania. V opačnom prípade nastáva procesne absurdná situácia, kedy by správny súd rozhodoval o právach a povinnostiach neurčitého počtu subjektov, a títo by zároveň neboli účastníkmi súdneho konania. Nie je preto na mieste komparácia právnej úpravy Českej republiky, kde všeobecný predpis o správnom konaní pozná inštitút tzv. „opatření obecní povahy“ (§ 171 a nasl. zákona č. 500/2004 Sb.) a zákon priamo zakladá právomoc správneho súdu tieto akty preskúmať (§ 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní). Právomoc správneho súdu v SR je možné založiť iba zákonom, nie rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“, resp. „ústavný súd“) o hybridnej povahe správneho aktu. Taká interpretácia práva ide v priamom protiklade so zákonom - § 1aa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy (ďalej len „kompetenčný zákon.“) v spojení s § 7 písm. c) SSP.

14. Správny súd konštatoval, že ust. § 7 písm. c) SSP vylučuje právomoc správneho súdu pri preskúmaní všeobecne záväzných právnych predpisov (normatívnych právnych aktov). Primárnym účelom správneho súdnictva je poskytovanie ochrany subjektívnym právam fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. O priamom dotyku na subjektívnych právach však možno hovoriť v zásade len pri individuálnych správnych aktoch, teda takých, ktoré majú konkrétneho adresáta. Z tohto dôvodu preto správne súdnictvo vo všeobecnosti neposkytuje ochranu vo vzťahu k všeobecne záväzným právnym predpisom orgánov verejnej správy. Jedinou výnimkou v tomto smere však naďalej zostáva preskúmanie zákonnosti všeobecne záväzných nariadení orgánov územnej samosprávy v zmysle § 357 až 367 SSP. Pokiaľ preto zákon v § 3 ods. 1 písm. a) spája administratívne konanie aj s vydávaním normatívnych správnych aktov, je nutné pod týmito rozumiť práve všeobecne záväzné nariadenia obcí, miest, mestských častí a samosprávnych krajov.

15. Správny súd vyjadril názor, že napadnuté vyhlášky ÚVZ sú všeobecne záväznými právnymi predpismi, a preto v zmysle ust. § 7 písm. c) SSP nie sú preskúmateľné súdom. Napadnuté vyhlášky žalovaného 2/ nie sú spôsobilým predmetom preskúmania správnym súdom, nakoľko zákon takúto právomoc správneho súdu *expressis verbis* nezveruje, a právomoc na ich preskúmanie je ústavou zverená Ústavnému súdu SR. Preto je potrebné žalobu o preskúmanie zákonnosti vyhlášok ÚVZ podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP odmietnuť.

16. Správny súd zároveň uviedol, že vec nebolo možné postúpiť na konanie Ústavnému súdu Slovenskej republiky ani inému orgánu, ktorý by disponoval právomocou na jej rozhodnutie. Postúpenie veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky ako orgánu verejnej moci s právomocou preskúmať napadnuté uznesenia žalovaného správnym súdom nie je možné, pretože konanie pred ústavným súdom nemožno začať tak, že všeobecný súd, do sústavy ktorých v súčasnosti patrí aj správny súd, vec postúpi ústavnému súdu (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 12/1995 z 18. januára 1995). Ústava Slovenskej republiky v súčasnosti ustanovuje len jeden spôsob začatia konania pred ústavným súdom, a to návrh na začatie konania (čl. 130 ods. 1 a 2). Uvedený spôsob začatia konania pred ústavným súdom podrobnejšie upravuje zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Správny súd záverom dodal, že princíp zákazu „*denegatio iustitiae*“ je nevyhnutné interpretovať v tom zmysle, že súd nemôže odmietnuť sa vecou zaoberať a tým neposkytnúť ochranu subjektu domáhajúceho sa súdnej ochrany bez zákonného dôvodu. Právomoc preskúmať napadnuté vyhlášky ÚVZ bola ústavou zverená Ústavnému súdu SR. Odmietnutím správnej žaloby v dôsledku neodstrániteľnej prekážky konania, akým je nedostatok právomoci správneho súdu na rozhodnutie prejednávanej veci, nemôže preto dôjsť k porušeniu procesných práv žalobcu, ktoré má ako účastník konania podľa SSP.

17. Krajský súd sa v rámci skúmania procesných podmienok zaoberal otázkou prípustnosti preskúmania predmetu konania - napadnutých uznesení vlády SR podľa Správneho súdneho poriadku. Pritom je nutné sa zaoberať otázkou formy rozhodnutí vlády, ktorými táto obmedzila základné práva a slobody. Zákon č. 575/2001 Z. z. (kompetenčný zákon) v ust. § 1aa priamo vylučuje možnosť preskúmania uznesenia vlády v správnom súdnictve podľa SSP. Správny súd poukázal na uznesenia vydané podľa čl. 5 zákona č. 227/2002 Z. z. a uviedol, že tieto podliehajú podľa čl. 129 ods. 6 Ústavy SR preskúmaniu ústavným súdom, pričom na začatie konania na ústavnom súde o súlade rozhodnutia o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu sú aktívne legitimovaní podľa ust. § 189 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov: a) najmenej pätina poslancov národnej rady, b) prezident, c) vláda, d) generálny prokurátor. Z uvedeného vyplýva záver o právomoci Ústavného súdu SR preskúmať napadnuté uznesenia vlády v konaní podľa § 189 a nasl. zákona č. 314/2018 Z.z. na návrh oprávnených subjektov (§ 189).

18. Podľa názoru správneho súdu nie je daná pasívna legitimácia vlády SR v tomto preskúmovacom súdnom konaní. Vláda SR nie je orgánom verejnej správy a jej napadnuté uznesenia nie sú rozhodnutím a ani opatrením v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. b) a písm. c) SSP a zároveň tieto neboli vydané v administratívnom konaní v zmysle ust. § 3 ods. 1 písm. a) SSP, nakoľko vláda nie je orgánom verejnej správy. Vláda je vrcholným orgánom výkonnej moci, ktorý stojí na vrchole rozvetvenej štruktúry orgánov štátnej správy a ako kolektívny orgán organizuje, zjednocuje, riadi a kontroluje činnosť týchto orgánov. Vláda je definovaná v čl. 108 Ústavy SR ako vrcholný orgán výkonnej moci a nespadá pod vymedzenie orgánu verejnej správy v zmysle § 4 SSP. V zmysle vyššie uvedeného preto nemôže dôjsť ani k žalobkyňou namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd, nakoľko rozhodnutie, ktoré nemôže byť vylúčené z preskúmania súdom, musí byť vydané orgánom verejnej správy, ktorým vláda nie je (na konanie pred ústavným súdom v konaní o súlade rozhodnutia o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu má vláda procesnú legitimáciu priznanú priamo zákonom, preto s ňou ústavný súd môže konať ako s účastníkom tohto konania).

19. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia vlády SR nie sú spôsobilým predmetom preskúmania správnym súdom, nakoľko ich zo súdneho prieskumu vylučuje ust. § 1aa kompetenčného zákona a právomoc na ich preskúmanie je Ústavou SR zverená Ústavnému súdu Slovenskej republiky v konaní o súlade rozhodnutia o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu podľa § 189 a nasl. zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a správny súd teda nemá právomoc na ich preskúmanie. Nedostatok právomoci správneho

súdu je neodstrániteľnou prekážkou konania, ktorého následkom vo všeobecnosti je zastavenie súdneho konania.

20. Krajský súd v Bratislave na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že neboli naplnené podmienky na preskúmanie napadnutých uznesení vlády SR a napadnutých vyhlášok ÚVZ v rámci súdneho prieskumu, nakoľko správna žaloba nie je prípustná, keďže žalobkyňa sa domáhala súdneho prieskumu uznesení vlády SR a vyhlášok ÚVZ, ktoré však nie je možné pokladať za rozhodnutia/opatrenia podliehajúce súdnemu prieskumu, a žalovaný 1/ nie je pasívne legitimovaným subjektom a preto správny súd žalobu ako zjavne neprípustnú v zmysle § 98 ods. 1 písm. g) SSP odmietol v celosti.

21. Včas podanou kasačnou sťažnosťou žalobkyňa (ďalej aj ako „sťažovateľka“) žiadala uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), e), g), a j) SSP.

22. Nesprávny procesný postup správneho súdu spočíval podľa sťažovateľky v tom, že správny súd odmietol žalobu bez toho, aby podal na Ústavný súd SR návrh na preskúmanie súladu napadnutých právnych predpisov a návrh na konanie o výklade ústavného zákona č. 227/2002 Z.z., bez toho, aby do rozhodnutia Ústavného súdu SR prerušil konanie o správnej žalobe. Sťažovateľka má za to, že správny súd bol povinný sa ex lege sa s takýmto návrhom obrátiť na Ústavný súd SR v zmysle ust. čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavného zákona č. 460/1992 Zb. a prerušiť konanie o správnej žalobe do rozhodnutia Ústavného súdu SR o predmetnom návrhu. Správny súd tak nad rámec svojej právomoci posúdil otázky, ktoré mali byť predmetom jeho návrhov na Ústavný súd SR, čím zo strany správneho súdu došlo okrem nesprávneho procesného postupu aj k rozhodnutiu o predmetných otázkach nesprávne obsadeným súdom. Správny súd zároveň správnu žalobu nezákonne odmietol bez toho, aby sa vysporiadal s podaním návrhu na preskúmanie súladu napadnutých právnych predpisov a návrhu na konanie o výklade ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. na Ústavný súd SR. Povinnosť súdu obrátiť sa na Ústavný súd s takýmto návrhom konštatoval podľa sťažovateľky Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 7Sžsk/23/2019 a sp. zn. 9Sk/35/2019. Sťažovateľka uviedla, že žalobcom napadnutými právnymi predpismi sa Ústavný súd doposiaľ nezaoberal.

23. Sťažovateľka vo vzťahu ku konštatovaniu správneho súdu, že „Právomoc správneho súdu v SR je možné založiť iba zákonom, nie rozhodnutím Ústavného súdu SR o hybridnej povahe správneho aktu...“ uviedla, že Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že vo vzťahu k súdnemu prieskumu tzv. protipandemických opatrení je daná vecná príslušnosť správnych súdov, pričom Ústavný súd Slovenskej republiky na základe návrhu poskytne nevyhnutý výklad či posúdi súlad toho ktorého opatrenia. Správny súd preto pri rozhodovaní o správnej žalobe vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia, keď správnu žalobu odmietol s argumentáciou o nedostatku právomoci posudzovať napadnuté právne predpisy bez toho, aby na Ústavný súd podal návrh na preskúmanie súladu napadnutých právnych predpisov a návrh na konanie o výklade ústavného zákona č. 227/2002 Z.z..

24. Sťažovateľka uviedla, že správny súd správne konštatoval, že nie je oprávnený postúpiť správnu žalobu Ústavnému súdu SR na ďalšie konanie a rozhodovanie a že jediným spôsobom začatia konania pred Ústavným súdom SR je podanie návrhu na začatie konania. Sťažovateľke však nie je zrejmé, prečo správny súd takýto návrh nepodal.

25. Podľa sťažovateľky k naplneniu dôvodu pre podanie kasačnej sťažnosti tak došlo nielen v zmysle § 440 ods. 1 písm. f), ale aj podľa písm. e), g), a j) SSP. K nesprávne právne posúdeniu zo strany správneho súdu došlo pri posudzovaní existencie povinnosti správneho súdu podať vo veci návrh na preskúmanie súladu napadnutých právnych predpisov na Ústavný súd SR, ako aj z dôvodu, že správna žaloba bola nezákonne odmietnutá, k čomu zo strany správneho súdu došlo z rovnakého dôvodu, ako aj z dôvodu, že predmetným nesprávnym procesným postupom správny súd posúdil nad rámec svojej právomoci otázku, ktoré mali byť predmetom jeho návrhov adresovaných Ústavnému súdu SR, čím došlo okrem nesprávneho procesného postupu aj k rozhodnutiu o predmetných otázkach nesprávne obsadeným súdom, keďže vysporiadanie sa s otázkou súladu napadnutých predpisov tvorilo predpoklad pre vydanie napadnutého uznesenia.

26. Žalovaný 1/ sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 28.06.2022. Správnu žalobu považuje za neprípustnú, má za to, že žalovaný v 1. rade nemá právnu a preto ani procesnú subjektivitu, žalobca nemá aktívnu žalobnú legitimáciu vzhľadom na povahu napadnutých uznesení, keďže sa jedná o normatívne právne akty.

27. Žalovaný 2/ sa ku kasačnej sťažnosti vyjadril podaním zo dňa 06.07.2022. Stotožnil sa so závermi a odôvodneniami krajského súdu uvedenými v napadnutom uznesení. Uviedol, že vady konania ako absencia právomoci a vecnej príslušnosti súdu na prieskum napadnutých aktov, z toho vyplývajúci nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne, pasívnej vecnej legitimácie žalovaného a absentujúci predmet konania predstavujú procesnoprávne prekážky, pre ktoré nemožno v takomto súdnom konaní pokračovať a žalobu je potrebné odmietnuť.

28. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods.2 SSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP, viazaný rozsahom a námietkami kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 1, 2 SSP/) a dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je nutné zamietnuť z nasledovných dôvodov.

29. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

30. Podľa čl. 108 ústavy, vláda Slovenskej republiky je vrcholným orgánom výkonnej moci.

31. Podľa čl. 119 písm. n) ústavy, vláda rozhoduje v zbere o návrhu na vyhlásenie vojnového stavu, o návrhu na nariadenie mobilizácie ozbrojených síl, o návrhu na vyhlásenie výnimočného stavu a o návrhu na ich skončenie, o vyhlásení a skončení núdzového stavu.

32. Podľa čl. 123 ústavy, ministerstvá a iné orgány štátnej správy na základe zákonov a v ich medziach môžu vydávať všeobecne záväzné právne predpisy, ak sú na to splnomocnené zákonom. Tieto všeobecne záväzné právne predpisy sa vyhlasujú spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

33. Podľa čl. 124 ústavy, Ústavný súd Slovenskej republiky je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

34. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. b/ ústavy, ústavný súd rozhoduje o súlade nariadení vlády, všeobecne záväzných právnych predpisov ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy s ústavou, s ústavnými zákonmi, s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a so zákonmi.

35. Podľa čl. 128 ústavy, ústavný súd podáva výklad ústavy alebo ústavného zákona, ak je vec sporná.

36. Podľa čl. 129 ods. 6 ústavy, ústavný súd rozhoduje o tom, či rozhodnutie o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu a na toto rozhodnutie nadväzujúce ďalšie rozhodnutia boli vydané v súlade s ústavou alebo s ústavným zákonom.

37. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

38. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP, na účely tohto zákona sa rozumie rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka.

39. Podľa § 3 ods. 1 písm. c) SSP, na účely tohto zákona sa rozumie opatrením orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorým sú alebo môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby priamo dotknuté.

40. Podľa § 4 SSP orgánmi verejnej správy sa na účely tohto zákona rozumejú

a) orgány štátnej správy,

b) orgány územnej samosprávy, ktorými sú obce, mestá, a v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave a v meste Košice mestské časti a samosprávne kraje,

c) orgány záujmovej samosprávy, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy,

d) právnické osoby a fyzické osoby, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy,

e) štátne orgány, iné orgány alebo subjekty, ktorým osobitný predpis zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy.

41. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

42. Podľa § 7 písm. c) SSP, správne súdy nepreskúmajú všeobecne záväzné právne predpisy, ak tento zákon neustanovuje inak.

43. Podľa § 97 SSP, ak tento zákon neustanovuje inak, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť (ďalej len "procesné podmienky").

44. Podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná.

45. Podľa § 1aa zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády; uznesenie vlády nepodlieha preskúmaniu súdom, (§ 244 Občianskeho súdneho poriadku), ak osobitný predpis neustanovuje inak (§ 9e zákona č. 45/2011 Z. z. o kritickej infraštruktúre v znení zákona č. 72/2021 Z. z.)

46. Podľa § 59b ods. 1 zákona č. 355/2007 Z. z., ak je potrebné nariadiť opatrenia podľa § 12 alebo § 48 ods. 4 na celom území Slovenskej republiky, určitej časti jej územia alebo pre skupinu inak ako jednotlivu určených osôb, nariaďuje ich ministerstvo zdravotníctva [§ 4 ods. 1 písm. g)], úrad verejného zdravotníctva [§ 5 ods. 4 písm. k)] alebo regionálny úrad verejného zdravotníctva [§ 6 ods. 3 písm. e)] všeobecne záväzným právnym predpisom.

47. Podľa § 59b ods. 3 zákona č. 355/2007 Z. z., všeobecne záväzný právny predpis úradu verejného zdravotníctva a regionálneho úradu verejného zdravotníctva vydávaný podľa odseku 1 sa označuje názvom vyhláška a nadobúda platnosť dňom vyhlásenia vo Vestníku vlády Slovenskej republiky.

48. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, s námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Kasačný súd považuje za správne právne posúdenie krajského súdu, týkajúce sa zásadnej otázky prípustnosti správnej žaloby žalobkyne. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho právneho záveru správneho súdu uvádza nasledovné.

49. Predmetom súdneho prieskumu zákonnosti mali byť na základe žaloby žalobkyne zo dňa 30.04.2021 uznesenia vlády SR: - č. 215 zo dňa 26.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 160/2021 Z. z.; - č. 225 zo dňa 28.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 163/2021 Z. z.; - č. 229 zo dňa 28.04.2021 uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej

republiky pod číslom 164/2021 Z. z.. Žalobkyňa sa zároveň domáhala preskúmania zákonnosti vyhlášok, resp. častí vyhlášok ÚVZ SR: - č. 39 zo dňa 10.12.2020 uverejnená v čiastke 23/2020 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 30; - ustanovenia § 1 až 4 vyhlášky č. 97 zo dňa 03.03.2021 uverejnenej v čiastke 40/2021 Vestníka vlády Slovenskej republiky, ročník 31; - ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky č. 175 zo dňa 15.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31; - ustanovenia § 1 až 8 vyhlášky č. 195 zo dňa 23.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31; - ustanovenia § 1 až 3 vyhlášky č. 197 zo dňa 28.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31; - ustanovenia § 1 až 6 vyhlášky č. 199 zo dňa 29.04.2021 uverejnenej vo Vestníku vlády Slovenskej republiky, ročník 31.

50. Kasačný súd sa stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že na súdny prieskum napadnutých uznesení vlády SR a napadnutých vyhlášok ÚVZ neboli splnené procesné podmienky. Predtým, ako krajský súd pristúpil k vecnému prejednaniu správnej žaloby, bolo jeho povinnosťou skúmať podmienky, za splnenia ktorých môže vo veci konať a rozhodnúť. V danom prípade sa žalobkyňa domáhala jednak právnych aktov, ktoré nevydal orgán verejnej správy a jednak súdneho prieskumu normatívnych právnych aktov, ktoré správne súdy nepreskúmajú (§ 7 písm. c) SSP).

51. Čo sa týka posúdenia možnosti preskúmania uznesení vlády v správnom súdnictve, kasačný súd uvádza, že vláda SR je vrcholným orgánom výkonnej moci (čl. 108 ústavy). Podľa § 1aa zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy vláda rozhoduje spravidla formou uznesenia vlády, ktoré nepodlieha preskúmaniu súdom (ak osobitný predpis neustanovuje inak, výnimka je stanovená len podľa § 9e zákona č. 45/2011 Z.z. o kritickej infraštruktúre). V uvedenom ustanovení citovaný zákon odkazuje na § 244 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov. V aktuálne aplikovanom procesnom predpise upravujúcom správne súdne konanie (SSP) je správne súdu daná právomoc preskúmať na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytovať ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodovať v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP). Správny súdny poriadok výslovne v § 4 SSP ustanovuje orgány verejnej správy pre účely tohto zákona, pričom vláda SR takýmto orgánom nie je. Uznesenia vlády ako akty, ktoré nevydal orgán verejnej správy, nie sú v správnom súdnictve preskúmateľné, čo explicitne zdôrazňuje aj citovaný § 1aa z.č. 575/2001 Z.z. V prípade uznesení vlády vydaných na základe čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu, môže ich preskúmať iba ústavný súd v konaní o tom, či rozhodnutie o vyhlásení výnimočného stavu alebo núdzového stavu a na toto rozhodnutie nadväzujúce ďalšie rozhodnutia boli vydané v súlade s ústavou alebo s ústavným zákonom (čl. 129 ods. 6 ústavy).

52. Čo sa týka preskúmania vyhlášok ÚVZ v správnom súdnictve, kasačný súd dáva do pozornosti, že zákonom č. 286/2020 Z.z., ktorým bol s účinnosťou od 15.10.2020 novelizovaný zákon č. 355/2007 o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, došlo k zmene formy vydávaných opatrení Úradu verejného zdravotníctva, keď ustanovenie § 59b zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia splnomocnilo úrad verejného zdravotníctva na vydávanie všeobecne záväzných právnych predpisov - vyhlášok. Kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že v súvislosti so zmenou tohto zákona sa obrátil generálny prokurátor Slovenskej republiky s návrhom na Ústavný súd Slovenskej republiky, kde okrem iných ustanovení zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, navrhoval aj pozastavenie účinnosti ustanovenia § 59b ods. 1 zákona o ochrane verejného zdravia argumentujúc okrem iného aj sťažnou možnosťou súdneho prieskumu. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom PL. ÚS 8/2021 z 1.12.2021 jeho návrhu v tejto časti nevyhovel. Vo vzťahu k namietanej neústavnosti § 59b zákona o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia ako nedostatku súdneho prieskumu ústavný súd uviedol, že „Úrad verejného zdravotníctva je ústredným orgánom štátnej správy s pôsobnosťou pre celé územie SR a teda tak vyhlášky úradu verejného zdravotníctva, ako aj vyhlášky regionálnych úradov verejného zdravotníctva sú preskúmateľné v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ústavy. Nejde o individuálne právne akty a teda prístup k súdu je zabezpečený cez súlad s čl. 125 ústavy, pričom článok 46 ods. 2 ústavy sa na prípustnosť preskúmateľnosti noriem v konaní neaplikuje.“

53. Kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 270/2021 (uverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 84), z ktorého cituje: „Vyhlášky Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky sú všeobecne záväznými právnymi predpismi v zmysle čl. 123 ústavy vydávanými na základe špeciálneho delegačného ustanovenia zákona

č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, preto je ich preskúmanie v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vylúčené. Prieskum právnych predpisov ústavným súdom je exkluzívne vyhradený konaniu podľa čl. 125 ústavy.“

54. Vyhlášky ÚVZ SR napadnuté sťažovateľkou boli vydané po nadobudnutí účinnosti vyššie uvedenej novely a ako normatívne právne akty (§ 59b ods. 1 cit. zákona) nie sú v správnom súdnictve podľa § 7 písm. c/ SSP preskúmateľné a môže ich preskúmať iba ústavný súd v konaní o súlade právnych predpisov podľa článku 125 ústavy.

55. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 354/2008, v ktorom ústavný súd uviedol, že „...v podmienkach slovenskej teórie správneho práva možno hovoriť o dvoch základných druhoch správnych aktov, a to o normatívnych správnych aktoch a o individuálnych správnych aktoch. Obe skupiny predstavujú formy činnosti verejnej správy s právotvorným účinkom. Vo všeobecnosti tiež platí, že adresát normatívneho správneho aktu (fyzická alebo právnická osoba) nemá možnosť proti nemu brojiť zo svojej individuálno-právnej pozície. Právna ochrana v tejto podobe sa proti normatívnym správnyim aktom v Slovenskej republike realizuje len prostredníctvom prokuratúry (previerky, protesty a pod.), ktorá však nemá v rukách decíznu právomoc, čiastočne prostredníctvom všeobecného súdnictva (všeobecne záväzné nariadenia obcí a samosprávnych krajov - § 250zfa OSP, pozn.), a v najväčšom rozsahu prostredníctvom ústavného súdnictva [čl. 125 ods. 1 písm. b) až d) ústavy]. V žiadnom z prípadov súdneho prieskumu normatívnych správnych aktov však nedisponuje kvalifikovaným návrhovým oprávnením subjekt, ktorého právna pozícia je normatívnym správnyim aktom dotknutá. Naopak, adresát individuálneho správneho aktu môže proti nemu brojiť podávaním riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, môže žiadať o jeho preskúmanie prostredníctvom správneho súdnictva a v určitých prípadoch môže proti nemu namietat' aj sťažnosťou podanou ústavnému súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy).“

56. Kasačný súd sa nestotožnil ani s názorom sťažovateľky, že by sa v predmetnej veci malo jednat' o (hybridné) správne akty, preskúmateľné v rámci správneho súdnictva. Napadnuté vyhlášky ÚVZ nevykazujú znaky správnych aktov zmiešanej povahy majúcich i prvky individuálneho správneho aktu (ako napr. všeobecné povolenie podľa z.č. 610/2003 Z.z.). Naopak, napadnuté vyhlášky majú výlučne normatívny charakter.

57. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že krajský súd postupoval správne, keď žalobu sťažovateľky odmietol, keď na preskúmanie boli navrhnuté jednak akty orgánu nemajúceho postavenie orgánu verejnej správy (uznesenia vlády SR), jednak normatívne právne akty vylúčené zo súdneho prieskumu (vyhlášky ÚVZ SR).

58. Sťažovateľka v kasačnej sťažnosti nenamietala nemožnosť preskúmať uvedené právne akty v správnom súdnictve, iba vytýkala správnyim súdu, že nepodal návrh na preskúmanie súladu napadnutých právnych predpisov s ústavou a nepodal návrh na konanie o výklade ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. a preto neprerušil konanie o správnej žalobe. Kasačný súd sa s týmto právnym konštruktom sťažovateľky nestotožňuje. V prvom rade kasačný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že krajský súd sa v tomto štádiu konania zaoberal len otázkou splnenia procesných podmienok, za splnenia ktorých by mohol sťažovateľkou podanú správnu žalobu meritorne prejednat'. V danom prípade sťažovateľka žiadala zrušiť uznesenia vlády SR a vyhlášky ÚVZ, preto správnyim súdu nebola v súlade s príslušnými ustanovenia Správneho súdneho poriadku daná právomoc meritorne vec sťažovateľky prejednat'. Keďže nebola splnená základná procesná podmienka, správny súd nemal právomoc ani rozhodovať o dielčích procesných otázkach, napr. o prerušení konania.

59. Vo všeobecnosti platí, že ak sa súd domnieva, že iný všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka prejednávanej veci, odporuje ústave, ústavnému zákonu, medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu, konanie preruší a podá návrh na začatie konania na základe čl. 125 ods. 1 (čl. 144 ods. 2 ústavy). Procesná legitímácia na podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 svedčí súdu v súvislosti s prejednávanou vecou, v podmienkach správneho súdnictva teda s konkrétnym individuálnym správnyim aktom, ktorý je predmetom súdneho prieskumu. V prípade, ak pred rozhodnutím vo veci správny súd dospeje k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov, konanie preruší a podá ústavnému súdu návrh

na začatie konania podľa osobitného predpisu (§ 100 ods. 1 písm. b/ SSP). Vo veci správnej žaloby sťažovateľky takáto situácia nenastala, keďže správny súd vec sťažovateľky meritórne neprejednával z dôvodu nesplnenia procesných podmienok, čo riadne v napadnutom uznesení odôvodnil.

60. Pristúpením na právny konštrukt sťažovateľky by vznikla absurdná situácia, keď by správny súd, napriek nedostatku právomoci vec následne meritórne prejednať, teda zrušiť normatívne právne akty ÚVZ, mal obligatórne (ako tvrdí sťažovateľka) podať návrhy na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o ich súlade s ústavou, vyčkať, ako túto otázku posúdi ústavný súd a následne sám rozhodnúť o zrušení týchto aktov. Takýmto postupom by správny súd nepochybne neprípustne zasiahol do právomoci ústavného súdu, ktorý jediný môže rozhodnúť o ich ústavnosti a to spôsobom podľa čl. 125 ods. 3 ústavy. Takýto postup neodôvodňuje ani argument sťažovateľky, že napadnutými právnymi predpismi sa Ústavný súd SR doposiaľ nezaoberal. Pokiaľ sťažovateľka poukazuje na povinnosť súdu obrátiť sa na Ústavný súd SR, vyplývajúcu z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/23/2019 a sp. zn. 9Sk/35/2019, kasačný súd konštatuje, že v oboch týchto prípadoch právomoc správneho súdu v súvislosti s prieskumom individuálnych správnych aktov bola daná a preto tieto rozhodnutia na prípad sťažovateľky nie možné aplikovať.

61. Čo sa týka námietky, že správny súd nepodal návrh na konanie o výklade ústavného zákona č. 227/2002 Z.z., kasačný súd konštatuje, že pokiaľ sťažovateľka mala na mysli konanie o výklade ústavy alebo ústavných zákonov podľa čl. 128 ústavy, pre podanie takého návrhu neboli splnené procesné podmienky. Najmä nebola splnená podmienka, že musí ísť o spor o výklad ústavnej normy medzi dvoma rozdielnymi ústavnými orgánmi (z ktorých jedným by bol súd v súvislosti s prejednávanou vecou), ktoré majú pri aplikácii tejto normy určité práva alebo povinnosti z tejto normy vyplývajúce. Je tiež potrebné si uvedomiť, že toto konanie je rozdielne od konania iniciovaného súdom o súlade právnych predpisov podľa čl. 144 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 125 ods. 1 ústavy a § 100 ods. 1 písm. b/ SSP. Pre úplnosť kasačný súd dodáva, že v prípade uznesení vlády SR napadnutých sťažovateľkou, vydaných na základe čl. 5 ods. 2 ústavného zákona č. 227/2002 Z.z. o bezpečnosti štátu, v konaní podľa čl. 129 ods. 6 ústavy súd nie je procesne legitimovaným subjektom na podanie návrhu na začatie konania (§ 189 zákona č. 314/2018 Z.z.).

62. Vzhľadom k uvedenému vyššie kasačný súd vyhodnotil námietky sťažovateľky, vznesené v kasačnej sťažnosti ako plne nedôvodné, keďže tieto námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobkyne preto podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

63. O trovách kasačného konania bolo rozhodnuté podľa § 168 SSP a contrario v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Žalovaní boli v konaní úspešní a preto majú právo na náhradu trov kasačného konania, túto im však kasačný súd nepriznal, pretože neboli splnené podmienky na aplikáciu § 168 SSP. Žalobkyňa nebola v kasačnom konaní úspešná a preto podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario nemá právo na náhradu trov kasačného konania.

64. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho správneho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.